

– Mes beveik mokykloje! – sušuko Sofija, priekyje pamačiusi nuorodą. Vingriomis auksinėmis raidėmis joje buvo užrašyta: „Vienaragių akademija“ ir nupieštas baltas vienaragis su vaivorykštės juosta virš galvos. Iškaba rodė į ilgą, medžiais apsodintą prievažos keliuką.

– Palenktyniaukime, – pakvietė Haris, septynmetis Sofijos broliukas.

Penkias valandas jojusi Sofija negalėjo sulaukti, kada pamatys mokyklą, ir jai būtų patikę pasileisti šuoliais, bet ji nulipo nuo savo pasišiaušusio pilko ponio nugaros ir švelniai paplekšnojo jam per kaklą.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Atleisk, Hari, bet Dobiliukas pavargęs. Neversiu jo lenktyniauti.

Dobiliukas buvo senas ir nebepajėgė greitai bėgti, jis dėkingai bakstelėjo nosimi Sofijai į plaukus. Juodos mergaitės garbanos pakibo poniuui ant snukio tarsi nukarę ūsai. Sofija sukikeno, bet ji nesijautė linksma. Sofijai buvo dešimt metų, ji labai džiaugėsi, kad yra pakankamai didelė mokytis Vienaragių akademijoje ir gauti savo vienaragį. Tačiau ji jau ilgėjosi Dobiliuko!

– Viskas gerai, brangioji? – paklausė jos mama, prijojusi artyn. Deimantas, mamos vienaragis, buvo jau visai suaugęs ir atrodė labai grakštus šalia trumpakojų Dobiliuko. – Mokykloje nuostabiai praleisi laiką, bet dabar tikriausiai jautiesi kiek nesmagiai. Nepamiršk gražiai elgtis ir, prašau, prieš ką nors darydama, gerai pagalvok.

Sofija nusišiepė.

– Tarsi visada taip nesielgčiau, mama!

– Hmm, – numykė mama, kilstelėdama anta-

kius. Tada jos veido išraiška sušvelnėjo. – Prisimink, kad ir kiti vaikai tikriausiai nervinsis kaip ir tu, bet netrukus visi susipažinsite.

– Aš truputį jaudinuosi, ar pavyks susirasti draugų, – prisipažino Sofija. – Bet dar labiau nerimauju dėl Dobiliuko, – ji paglostė ponio sprandą. – Ar be manęs jam viskas bus gerai?

– Nieko jam nenuutiks, – patikino mama. – Jis sensta ir tik džiaugsis ramesniu gyvenimu. Mudu

su Hariu pasirūpinsime, kad jam netrūktų švelnumo ir priežiūros. Nesijaudink dėl Dobiliuko, tiesiog dėliaukis, kad susipažinsi su savo ypatinguoju vienaragiu, užmegsi su juo ryšį ir mokysiesi kartu saugoti mūsų salą.

Sofijos širdis suspurdėjo. Jai patiko mintis, kad galės ginti Vienaragių salą, jų gražiuosius namus.

– Vis svarstau, koks bus mano vienaragis ir kokių stebuklingų galių jis turės. Tikiuosi, kad jis mokės gydyti kaip Deimantas.

Kiekvienas vienaragis gimdavo su ypatinga galia. Buvo daugybė įvairių stebuklingų galių, per pirmuosius metus akademijoje jauni vienaragiai paprastai sužinodavo, kokių sugebėjimų jie turi. Sofijos mama pasilenkė žemyn nubraukti neklusnios juodos garbanos nuo dukters akių.

– Esu tikra, kad mylėsi savo vienaragi, nesvarbu, kokios būtų jo galios.

Ramia širdimi Sofija nujojo ant Dobiliuko žaliu medžių tuneliu iki mokyklos. Ji labai troško,

kad jos vienaragis mokėtų gydyti. Gal ta gydymoji galia padėtų palengvinti skausmus, kurie kamavo Dobiliuką.

Tunelis baigėsi ir Sofija išjojo į blankią sausio šviesą. Kai prieš akis iškilo didžiulis marmuro ir stiklo pastatas su priešais trykstančiu fontanu, Sofiją apėmė jaudulys. Daugybę metų ji svajojo apie šią akimirką.

– Kaip gražu, – Sofija negalėjo atitraukti akių nuo didingų mokyklos bokštų ir ją supančių tobulai prižiūrėtų sodų, kurie buvo pilni augalų ir gėlių net žiemą.

Tolumoje apšviestas saulės mirguliavo spalvotas garsiojo Žėrinčio ežero vanduo.

– Norėčiau greičiau užaugti, kad galėčiau čia mokytis, – ilgesingai ištarė Haris.

Berniukai ir mergaitės skubėjo visomis kryptimis. Mokytojai šūkčiojo nurodymus. Mergaičių būrelis stovėjo prie laiptų, vedančių link pagrindinių mokyklos durų. Regis, jos irgi ką tik atvyko.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Sofija giliai atsiduso. Laikas. Atėjo atsisveikinimo su Dobiliuku ir šeima akimirka! Sofija apkabino Dobiliuko kaklą ir švelniuose jo karčiuose paslėpė ašarotą veidą.

– Lik sveikas, mielas Dobiliuk. Gerai pailsėk ir pasiganyk pievose.

Mama palietė jai ranką.

– Ar palydėti tave?

Sofija ir Vainorykštė

– Ne, man viskas bus gerai, – Sofija nusišluostė ašaras į Dobiliuko karčius ir tik tada apkabino mamą su Hariu. – Likite sveiki!

Sofija nuėjo prie penketo mergaičių. Jai ypač patiko viena mergaitė su žydrų neužmirštuolių šakele tamsiuose, sulig smakru pakirptuose plaukuose. Sofija droviai jai nusišypsojo. Mergaitė irgi šyptelėjo. Sofija jau ketino klausti jos vardo,

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

bet prie jų priėjo aukšta ponja. Ji turėjo siaurą išblyškusį veidą ir ilgą nosį, ant kurios galiuko vos laikėsi mažiukai akiniai. Mergaitė su rudais garbanotais plaukais drąsiai žingsniavo šalia. Jos žalių akių žvilgsnis vėrė kiaurai, o ilga siaura nosis buvo tokia pati kaip mokytojos. Sofija jai nusišypsojo, bet toji tik dėbtelėjo ir suraukė nosį, tarsi būtų užuodusi ką nemalonaus.

– Mergaitės, – gana atžariai prabilo ponja. – Mano vardas Dilgynė, esu jūsų geografijos ir kultūros mokytoja. Sekite paskui mane. Jūs atvykote paskutinės, o direktorė Raktažolė jau laukia salėje, kad supažindintų jus su vienaaragiais. Paskubėkite ir negaiškite.

Sofija prisigretino prie tamsiaplaukės mergaitės.

– Sveika, aš Sofija, – sušnibždėjo ji.

– O aš Eiva, – atsakė mergaitė ir linktelėjo į Dilgynę. – Mokytoja atrodo truputį bauginamai, tiesa?

Sofija ir Vainorykštė

Dilgynė staiga atsisuko. Dėl lieso kaklo ir piktų akių ji buvo panaši į suirzusį vėžlį.

– Jokių kalbų! – riktelėjo mokytoja.

Eiva vyptelėjo, o Sofija užgniaužė kikenimą. Ji pasijuto laiminga. Išsyk pajuto, kad su Eiva tikrai taps draugėmis!

Mergaitės užlipo marmuriniais laiptais ir praėjo pro didžiules pagrindines duris. Dėl daugybės langų mokykla atrodė šviesi ir erdvi. Ji buvo išpuošta vienaragių statulomis ir paveikslais. Mokytoja Dilgynė ėjo taip greitai, kad Sofija vos spėjo apsižvalgyti. Viskas atrodė didinga, spalvinga ir milžiniška. Sofija neabejojo, kad pirmą savaitę nuolat paklys.

Pagaliau Dilgynė sustojo prie arkinių durų su spalvotais stiklais, kurie Sofijai priminė ežerą.

– Tuoj įeisime į salę. Turite elgtis kuo gražiau, o prieš įeinant ir susitinkant su direktore Raktazole, prašau pasitikrinti, ar atrodote tvarkingai.

Sofija ir Vainorykštė

Sofija atmetė ant nugaros savo ilgas juodas garbanas. Kai mergaitės liovėsi tvarkytis drabužius, mokytoja Dilgynė jas apžiūrėjo.

– Gerai, Valentina, – mokytoja nusišypsojo rudaplaukei mergaitei. – Bet, mieloji, paslėpk po apykakle savo vėrinį. Nereikia rodyti papuošalų.

– Ačiū, teta... oi, norėjau pasakyti mokytoja Dilgynė! – kvilamai išsišiepė Valentina.

„Teta!“ – be garso sumurmėjo Eiva, išpūsdama akis. Sofija irgi nustebo. „Iš tikrųjų!“

– Jokių kalbų! – vėl subarė mokytoja.

Ji nusivedė mergaites į salę. Sofijai užgniaužė kvapą. Pro aukštą stiklinį kupolo formos stogą, išpieštą spalvotais vingiais, į salę liejosi švelni spalvota šviesa. Saulės spinduliai apšvietė salės viduryje esantį stebuklingą žemėlapi. Tai buvo Vienaragių salos maketas – su snieguotais kalnais, vešliais žaliais slėniais, pilkšvomis lygumomis, tamsiai žaliais miškais ir smėlėtais paplūdimiais. Mokykla su ežeru ir fontanu stovėjo pačiame sa-

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

los viduryje. Žemėlapi saugojo mirguliuojantis stebuklingas jėgos laukas. Sofijos mama pasakojo, kad šis žemėlapis labai galingas, – galima patekti į bet kurią salos vietą, vos palietus ją makete. Sofija labai troško jį išmėginti, bet mama sakė, kad naudotis žemėlapiu leidžiama tik mokytojams ir mokyklą baigusiems mokiniams.

Mokytoja Dilgynė nužingsniavo per salę prie didžiulio būrio mokinių, šurmuliuojančių priešais milžinišką pakylą. Kėdėje su aukšta atkalte sėdinti ori ponija stebėjo, kaip prieina Sofija ir kitos mergaitės. Tikriausiai tai direktorė Raktažolė, – pamanė Sofija. Mama pasakojo, kad Raktažolė yra beveik tokio paties amžiaus kaip pati sala. Sofija tuo netikėjo, bet, žvelgdama į raukšlėtą vyriausios mokytojos veidą ir baltutėlius plaukus, įtarė, kad direktorė iš tikrųjų yra labai sena.

Išgirdusi prunkštimą Sofija suprato, kad Raktažolė ne viena. Šalia pakylos laukė būrelis jaunų vienaragių: visi buvo žvilgančio sniego baltumo

Sofija ir Vainorykštė

kailio, su blizgančiais ragais ir šilkiniais karčiais bei uodegomis. Kai kurie droviai laikėsi atokiau, kiti karpydami ausimis veržėsi į priekį.

Direktorė Raktažolė gražčiai atsistojo.

